

мици, защото иначе, ако се продължи повече, дипломацията ще има време да се намеси, и работата може така да се усложни. Той мисли, че сегашното време е най-сгодно за благополучното разрѣшение на източния въпросъ въ полза на славянитѣ. Въ всѣки случай, прибави, въпросътъ е ясно поставенъ и той ще се разрѣши така или иначе. Генералътъ похвали послѣ българитѣ и каза, че отъ тѣхъ може да се образува една добра, една прѣкрасна войска. Попита ни послѣ съ очевидно живъ интересъ, дали тѣ сж и народъ религиозенъ, защото сърбитѣ, каза, сж почти лишени отъ религиозни чувства. На въпроса ни, какво е мнѣнието му за турския войникъ, той отговори съ безпристорена похвала за него, и прибави да каже, че въ турската войска, противъ която се сражавалъ прѣди малко въ Сърбия, имало английски офицери, английски пушки, английски провизии, бискоти и пр. Колкото за сърбитѣ той не се произнесе май твърдѣ ласкателно по отношение било къмъ тѣхната военна дисциплина, било къмъ тѣхната храбростъ, но той иначе не ги порицаваше като народъ и не ги осждаше, а въ сжщо време се показваше непоколебимо прѣданъ на сърбското дѣло, частъ, казваше, отъ общеславянското дѣло. „Истински прѣмодушенъ славянинъ“, съмъ забѣлѣжилъ буквално за него въ моя дневникъ. Посѣщението ни при генералъ Чернаевъ бѣше за насъ въ онова време като едно приятно, па и поучително междучасие въ мисията, която изпълнявахме.

Сжщия день ние посѣтихме и г. Каница, който ни каза, че ще се погрижи да издѣйствува едно наше свиждане съ намѣстника на графъ Андраши, защото самъ тоя послѣдниятъ отсѣствувалъ тия дни въ Пеща.